

Районът е обитаван от дълбока древност от траките. В близкото село Бабинска река са открити тракийски скални ниши, уникални за югозападната част на България. На връх "Колош" са открити останки от укрепления от XII век /периодът на византийското владичество между Първата и Втората българска държава/. За първи път името Бобов дол се споменава през 1576 г. в османски данъчни документи. През трийсетте години на XIX век френският геолог Ами Буе посещава района и проучва находищата на каменни въглища. Промислената разработка на тези находища обаче започва след Освобождението на България от османското владичество. В 1891 г. находището се превръща в държавна мина. През 1917 год. е построена теснолинейна железопътна линия до Дупница. След 1944 г. започва икономически подем. От 1954 г. в местността "Банковица" започва изграждането на квартал "Миньор". На 27 октомври 1967 г. село Бобов дол е обявено за град. В периода 1973-1975 г. на 10 километра от града, край Големо село се постоява ТЕЦ "Бобов дол" по линия на Съвета за икономическа взаимопомощ /СИВ/. През 70-те и 80-те години на XX век градът преживява своя икономически и демографски разцвет – в него идват на работа хора от всички краища на страната и дори от чужбина /най-многобройни са групите работници от Никарагуа в средата на 80-те години/. По време на Възродителния процес /1984-1989 г./ в града са принудително заселени известен брой семейства на български турци от районите на Кърджали и Лудогорието. След 1989 г. икономическият хаос в страната се отразява пагубно на икономиката на града, чиито мини се разграбват и подготвят за приватизация. В резултата на икономическия упадък голяма част от населението емигрира към други градове на страната и чужбина /главно в Италия и Испания.